

Ντικ και Ρικ Χόιτ: Η συγκινητική ιστορία ενός πατέρα και τού ανάπηρου γιου του

Η ατυχία στη γέννα

Στις 16 Ιανουαρίου του 1962, σε ένα νοσοκομείο της Μασαχουσέτης, η Τζούντι Χόιτ βίωσε την χειρότερη εμπειρία που θα μπορούσε να ζήσει μία επίδοξη μητέρα. Η γέννα ήταν δύσκολη, καθώς ο ομφάλιος λώρος είχε μπλεχτεί γύρω από το λαιμό του εμβρύου, σταματώντας την αιμάτωση του εγκεφάλου τα πρώτα κρίσιμα λεπτά της ζωής του.

Τελικά το αγοράκι έζησε, αλλά όπως είπαν αργότερα οι γιατροί στους γονείς του, δεν θα μπορούσε ποτέ ούτε να περπατήσει, ούτε να μιλήσει. Η ολιγόλεπτη αυτή στέρση του οξυγόνου κατέστρεψε το τμήμα εκείνο του εγκεφάλου που ελέγχει την κίνηση των άκρων και της ομιλίας. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να ελέγχει τις κινήσεις του κεφαλιού.

Όταν το μωρό έγινε εννέα μηνών και οι γονείς συνειδητοποίησαν πως ήταν τετραπληγικός, οι γιατροί τους πρότειναν να τον βάλουν σε ένα ειδικό ιατρικό κέντρο για παιδιά με τέτοια προβλήματα, όπου θα τύγχανε της καλύτερης δυνατής φροντίδας. Οι Χόιτ ήταν κατηγορηματικοί. Βλέπετε τα ματάκια του Ρικ ακολουθούσαν τις κινήσεις τους μέσα στο δωμάτιο. Δεν μπορούσαν να αποδεχθούν ότι το παιδί τους θα έμενε για πάντα «φυτό» και έτσι πήραν την δύσκολη απόφαση να τον μεγαλώσουν μαζί μαζί με τ' αδέρφια του σαν ένα φυσιολογικό παιδί.

Η εφεύρεση

Όταν ο Ρικ έγινε 11 ετών, οι γονείς του τον πήγαν στο Πολυτεχνείο του «Tufts University» στη Βοστώνη και ζήτησαν από τους μηχανικούς να βοηθήσουν το παιδί να επικοινωνεί. Μόλις ο επικεφαλής καθηγητής είδε το παιδί, τους είπε: «Αδύνατον. Ο εγκέφαλος ενός τέτοιου παιδιού δεν μπορεί να δεχθεί τίποτε!». «Σας παρακαλώ, μιλήστε του. Πείτε του κάτι. Πείτε του ένα αστείο!», είπε ο πατέρας. Ο καθηγητής διηγήθηκε στον Ρικ ένα ανέκδοτο και εκείνος γέλασε.

Λίγους μήνες αργότερα οι μηχανικοί του «Tufts» έφτιαξαν ένα σύστημα με το οποίο ο Ρικ με διάφορες κινήσεις του κεφαλιού μετακινούσε έναν κέρσορα,

επιλέγοντας γράμματα και σχημάτιζε λέξεις στην οθόνη ενός υπολογιστή. Μια μέθοδος που μέχρι σήμερα έχει βγάλει αρκετές ψυχές από τη σιωπή τους.

«Μπαμπά θέλω να τρέξουμε για τον Στιβ»

Αργότερα πήγε στο σχολείο. Όταν ήταν 15 ετών, ένας συμμαθητής του τραυματίστηκε σε τροχαίο και το σχολείο οργάνωσε έναν αγώνα δρόμου 8 χιλιομέτρων προς τιμήν του. Όταν ο Ρικ γύρισε στο σπίτι, είπε στον πατέρα του: «Μπαμπά, θέλω να τρέξουμε για τον Στιβ». Ο Ντικ σάστισε. Δεν είχε τρέξει ποτέ πάνω από ένα χιλιόμετρο. Πώς θα έσπρωχνε ένα αναπηρικό καροτσάκι για οκτώ ολόκληρα χιλιόμετρα; Το δοκίμασαν. Και τα κατάφεραν!

Μετά την υπερπροσπάθεια ο Ντικ ήταν κατάκοπος. Και δεν ήταν μόνο αυτό. Είχε κάνει δύο στεντς, καθώς είχε προβλήματα με την καρδιά του. «Μπαμπά, όταν τρέχαμε, ένιωθα ότι δεν είμαι πια παράλυτος. Ένιωθα να τρέχω κι εγώ μαζί σου!», του είπε ο πιτσιρικάς και σαν όλα να γιατρεύτηκαν για τον πατέρα που αποφάσισε να τρέχει μαζί με τον γιο του όσο πιο συχνά μπορούσε. Άρχισαν εντατική προπόνηση και δυο χρόνια αργότερα ήταν έτοιμοι για το μεγάλο αθλητικό γεγονός: Τον Μαραθώνιο της Βοστόνης, του 1979. Έτρεξαν και τερμάτισαν!

Ο «σιδερένιος» άνδρας

Η επόμενη πρόκληση ήταν το τρίαθλο (τρέξιμο 10 χλμ., ποδηλασία 40 χλμ. και κολύμπι 1.5 χλμ.). Ο Ντικ αποφάσισε να το δοκιμάσει κι αυτό. Και όσο ανέβαζε τον πήχη και δοκίμαζε πιο δύσκολες διοργανώσεις, τόσο ο Ρικ ένιωθε λιγότερο την τετραπληγία του. Γίνονται πολλές διοργανώσεις τρίαθλου ανά τον κόσμο σε διάφορες αποστάσεις. Η κορυφαία όμως δοκιμασία για υπεραθλητές ψυχής είναι το λεγόμενο «Iron man» τρίαθλο (3,8 χλμ. κολύμπι, 42.195 χλμ. μαραθώνιος, 180 χλμ. ποδηλασία), που διεξάγεται στη Χαβάη. Πρόκειται για δοκιμασία 15 ωρών για σώμα και ψυχή γι' αυτούς που αποδεικνύουν ότι η θέληση μπορεί να νικήσει τη σωματική εξάντληση.

Ο Ντικ το επιχείρησε έξι φορές. Και τερμάτισε και τις έξι! Από το 1979 που συμμετείχαν στο μαραθώνιο της Βοστόνης, ο Ντικ και ο Ρικ Χόιτ (γνωστοί και σαν «Ομάδα Χόιτ») συμμετείχαν σε 958 αθλητικά γεγονότα. Το 1992 τερμάτισαν με χρόνο 2 ώρες και 40 λεπτά, 35 λεπτά πάνω από το παγκόσμιο ρεκόρ. Τότε κάποιοι παρότρυναν τον Ντικ να τρέξει μόνος του, μιας και ήταν σίγουρο ότι θα κατέγραφε χρόνο μέσα στους καλύτερους του κόσμου. Η απάντηση του Ντικ ήταν άμεση: «ΟΧΙ! Τρέχω για να αισθάνεται καλύτερα ο γιος μου και όχι για το ρεκόρ».

Ο Ρικ κατάφερε να κερδίσει μια θέση στο πανεπιστήμιο και όταν αποφοίτησε, δέχθηκε την πρόταση του πανεπιστημίου για να εργαστεί στις υπηρεσίες του, όπου και βρίσκεται μέχρι σήμερα. Ο Ντικ ανακηρύχθηκε ως «ο πατέρας του αιώνα» και πλέον στα 70 του συνεχίζει να λαμβάνει μέρος σε μααραθώνιους και τρίαθλα, όποτε οι υποχρεώσεις του Ρικ το επιτρέπουν. Μάλιστα πρόσφατα ο γιατρός χτύπησε το καμπανάκι στον πατέρα: «Εάν συνεχίσεις, θα πάθεις έμφραγμα», για να πάρει την ασυνήθιστη, μα άκρως αναμενόμενη για την περίπτωση του απάντηση: «Θα τρέχω με τον Ρικ μέχρι να πεθάνω!».

Όταν σε μια τηλεοπτική συνέντευξη των Χόιτ, ρώτησαν τον Ρικ, μετά απ' όλα αυτά, τι δώρο θα ήθελε να κάνει στον πατέρα του. Ο Ρικ έγραψε στον υπολογιστή: **«Θα ήθελα, έστω και για μία φορά, να καθίσει ο πατέρας μου στο καροτσάκι και να τον σπρώχνω εγώ»...**

Πηγή: gazzetta.gr